

DUSTY

V nebezpečí

Jan Andersen

C PRESS

Dusty

V nebezpečí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen
Dusty: V nebezpečí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

V nebezpečí

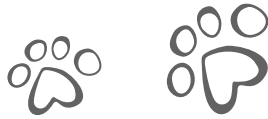

CPress

Brno

2018

*Pro Abby, Spota a Carlose,
bez nichž by tento příběh možná vůbec nevznikl.*

*Z*neklidněl. Něco nebylo v pořádku. Nervózně nastražil uši, ale neslyšel nic kromě chlapcova pravidelného oddechování. A praskání železných kamen z obývacího váku, jak se ochlazovala ta jejich velká roura. Nic víc. Ještě jednou propnul nohy, protáhl záda, pak zanořil čumák do škrábavé deky a zase zavřel oči.

Ale hned nato jej znovu přepadl ten zvláštní pocit, že není vše tak, jak by mělo být. A on měl přece dávat pozor na Pavla a Šarlotku! Těm dvěma se nesmělo nic stát. Pokud by opravdu hrozilo nějaké nebezpečí, musel by je varovat!

Vstal a oklepal se, aby po spánku přiměl všechny své smysly k bdělosti. Pak znovu nastražil uši. Poryvy větru si pohrávaly s okenicemi, které slabě klapaly. Chlapec vedle něj si něco mumlal. Asi se mu něco zdálo. Venku zavrčel motor. Jen krátce, a pak zase všechno utichlo.

Zvedl čenich do výšky a začal větrít. V tomhle cizím domě bylo tolik pachů, které neznal, že je jen stěží doká-

zal rozlišit. Cítil všude především toho tlustého kocoura, který se právě plížil obývánkem jako duch.

Došel až těsně ke škvíře nedovřených dveří a pozoroval, jak se kocour dostal jedním skokem téměř neslyšně na parapet a přitiskl čumák k okenní tabuli, aby se mohl podívat, co se děje venku. Třeba taky něco zaslechl! Ale kocour se hned zas stočil do klubička mezi květináče a jen jeho dvě oči svítily do tmy jako dvě světylka.

Pomalu prostrčil do škvíry nejprve čumák a pak už se mohl protáhnout celý. Potichu se blížil k pokoji, kde spala Šarlotka. Ležela docela klidně ve své posteli, jen její příkrývka se svezla na zem a nechala dívčina záda odkrytá. Vzal opatrně do zubů jeden cíp deky a narovnal ji zpátky.

Když se zase vrátil do obýváku, zaslechl také starou paní, jak ve svém pokoji tiše oddechuje. Šel tiše dál až do kuchyně. Hned poznal, že si kocour musel smlsnout na koláči, který zůstal na stole. Teď byl talíř prázdný a všude kolem na zemi ležely drobky. Pár si jich taky slízal, ale pak ho znovu přepadl divný pocit, že tady něco není v pořádku.

Vyskočil na židli, která stála hned vedle kuchyňského dřezu, a předními tlapami se zapřel o parapet, takže měl teď z okna dobrý výhled. Měsíc vrhal na zahradu slabé

světlo a za živým plotem se rozpínal stín domu, ve kterém ve skutečnosti bydleli. Jeho okna vypadala jako černé díry, v tom ale jednou místností nečekaně problesklo světlo jako od baterky. A když nepatrně natočil hlavu, zdálo se mu, že zaslechl jakési neznámé zvuky. To nebyl tatínek s maminkou, kteří se vrátili domů. Byli to nějací jiní lidé. Cizí!

1. kapitola

Vítr hvízdal a kvílel a Pavel byl rád, že měl na očích letecké brýle. A koženou čapku, která byla přinejmenším tak stará jako ten křiklavě červený dvojplošník, ve kterém seděli. On a Dusty. Ten měl na sobě samozřejmě také brýle a čepici a vypadal tak trochu jako mimozemšťan.

„Drž se pevně!“ zavolal na něj hoch a stočil dvojplošník prudce na jednu stranu, až bylo možné daleko pod nimi zahlédnout jejich dům. Jeho rodiče a malá sestra stáli na zahradě a mávali jim. Byli sotva větší než figurka igráčka, pomyslel si chlapec, když se nahnul přes okraj pilotní kabiny a kynul jim zpět.

Při tom manévru ovšem nedopatřením pustil ovládací páku. A než si stačil uvědomit, co se vlastně stalo, udělalo letadlo přemet a hned nato ještě další! Potom

začal vynechávat motor, který vyfukoval husté kouřové mraky.

Dusty zaštěkal.

„Jen klid, Dusty!“ ozval se Pavel. „Žádnou paniku! To zvládnou!“

Zatáhl za ovládací páku, kterou měl už zase pod kontrolou, a namířil letadlo kolmo vzhůru. Dvojplošník stoupal výš a výš k nebesům.

„To je nádhera!“ výskal hoch. „Vsad' se, že jsme teď tak vysoko, jako ještě nikdy předtím!“

Ale Dusty z toho tak nadšený jako chlapec nebyl. Pořád ještě štěkal. Asi měl strach.

„Přestaň s tím štěkáním!“ zavolal na něj hoch. „Všechno je v pořádku!“

Chtěl se naklonit dopředu, aby psa pohladil, ale Dusty najednou zmizel, takže Pavel jen máchl do prázdna a – spadl ze své postele.

Chvilku mu trvalo, než pochopil, že to všechno se mu jen zdálo. Nebyl žádný dvojplošník a on neměl na hlavě žádnou leteckou čapku. Právě teď se válel ve svém pyžamu po zemi.

Ale Dusty štěkal doopravdy! Zrovna se přihnul dveřmi a tahal ho za nohavici. Vypadalo to, že mu chce něco říct. A hned potom utíkal k domovním dveřím.

Pavel se postavil a rozhlédl se kolem sebe. Jasně, teď už také chápal, co mu připadalo tak zvláštní. Nebyli totiž doma, ale u sousedky!

On a jeho malá sestra nocovali u paní Košťátkové. Jejich rodiče měli lístky na koncert, na který odjeli do Berlína. Na hiphopový koncert, kde hrála i oblíbená skupina jeho maminky! Ale jestli teď Dusty okamžitě nepřestane štěkat, vzbudí Šarlotku, a ta pak bude plakat a paní Košťátková se bude určitě zlobit!

Chlapec tápal tmavým obývánkem. Pes kňučel a škrábal na dveře. Chtěl za každou cenu ven!

„Co je s tebou?“ zeptal se ho Pavel ještě v polospánku. „Potřebuješ čůrat? Počkej, pustím tě rychle do zahrady!“

Otočil klíčem v zámku a otevřel dveře. Dusty kolem něj proběhl jako blesk a utíkal k plotu. Ale nešel se vyčůrat, jen zase začal štěkat. Vtom jedním skokem překonal zahradní branku a už byl na chodníku. Pavel ještě ve světle pouliční lampy stačil zahlédnout, jak zavěťřil a pak už zmizel ve tmě.

„Dusty! Pojď zpátky!“ volal na něj. „Ke mně! Hned!“

Sám vykročil do zahrady. Kamenný chodník pod jeho holýma nohama byl studený a mokrý. Vždyť pršelo! A on měl na sobě jen pyžamo!

„Dusty!“ volal znovu.

Ale pes ho neslyšel.

„Co se děje?“ uslyšel za sebou paní Košťátkovou. Její hlas zněl, jako kdyby ještě napůl spala.

„Dusty utekl,“ vysvětlil Pavel rychle. „Myslel jsem, že se potřebuje jenom vyčůrat, proto jsem ho pustil ven. Ale pak přeskočil plot a byl fuč.“

„Tak pojď nejdříve do domu a něco si obleč, ať nena-stydněš,“ řekla paní sousedka. „Já si jen rychle vezmu kabát a půjdeme ho hledat spolu. Třeba si jen odběhl k vám domů.“

Chlapec přikývl a zrovna se chtěl otočit, když vtom zase zaslechl Dustyho štěkání.

„To je fakt, štěkot jde opravdu z našeho domu,“ prohlásil. „Možná už se vrátili rodiče. No jasně, to bude ono. Proto tam běžel, protože slyšel, jak přijeli naši.“

Ale Dustyho štěkání neznělo jako obvykle, když měl z něčeho radost, napadlo potom Pavla. A kdyby už byli jeho rodiče skutečně zpátky, muselo by u nich doma svítit nějaké světlo!

„Kam to běžíš?“ volala za ním paní Košťátková, ale to už byl chlapec u zahradní branky a utíkal ven na ulici. A pak spatřil dodávku, která stála před jejich domem! Motor vrčel, ale světla byla zhasnutá! Nejasně zahlédl několik postav, jak spěchají z domu. A taky štěkajícího

Dustyho, který jim byl v patách a chňapal po jejich nohavicích. Dolehly k němu ještě nějaké nadávky a pak ty postavy naskočily do vozu a zabouchly dveře. Motor zaburácel a s kvílejícími pneumatikami dodávka uháněla pryč. Dusty vyrazil za ní s čenichem těsně za nárazníkem! Nevzdával to ani ve chvíli, kdy dodávka ještě víc zrychlila a odbočila na hlavní silnici.

„Dusty!“ volal chlapec znovu do tmavé noci. „Vrať se, Dusty!“

Ale jeho naděje, že se pes s vyplazeným jazykem z té tmy hned zas vynoří, byly marné. Dusty prostě zmizel.

Za pět minut už stál Pavel s paní sousedkou před domem Pavlových rodičů. Paní Košťátkové vykukovala zpod pláště noční košile a na nohách se jí leskly holínky. Chlapec si sice přes pyžamové kalhoty ještě stačil navléknout alespoň džíny, ale v tom spěchu si špatně zapnul knoflíky na bundě, takže to teď vypadalo, že je celý jaksi nakřivo.

„Budeš se držet pěkně za mnou,“ prohlásila paní Košťátková a s námahou stoupala po schodech do domu. Bylo jasné, že v něm už nikdo není, ale i přesto měl Pavel nepříjemný pocit, když sousedku následoval.

Vstupní dveře byly dokořán a hustý déšť právě vytvořil na prahu velkou louži.

Paní Košťátková ukázala na záchodové okénko vedle vchodu. Jeho sklo bylo rozbité a všude po zemi se válely střepy.

„Někdo se k vám vloupal,“ prohlásila. „Tudy se dostali do domu! A pak už jednoduše otevřeli dveře zevnitř.“

Teď viděl i Pavel, že je uvnitř v zámku jejich rezervní klíč, který jinak visí na háčku vedle věšáku.

„Kde tady máte vypínač?“ zeptala se sousedka.

Hoch vstoupil do dveří a rozsvítil. Jako obvykle světlo v chodbě několikrát zablikalo, než se konečně rozsvítilo.

Oba dva se kolem sebe rozhlédli.

Přes celou chodbu až k obýváku se na zemi leskly ještě vlhké otisky bot. Jako kdyby se tady ti lupiči vyznali, napadlo Pavla, načež i jeho sousedka prohlásila: „Ti šli očividně najisto. Věděli přesně, kam se chtějí dostat. Tak se pojďme podívat na tu spoušť! Ale dávej pozor, abys nesmazal ty šlápoty! Třeba se budou nějak hodit policii.“

Na bývalou učitelku je paní Košťátková docela odvázná, pomyslel si Pavel. Ale to už vlastně věděl. A byl opravdu rád, že je teď sousedka s ním a on se nemusí plížit prázdným domem sám.

V obýváku vládl značný chaos. Všechny šuplíky ze skříně byly vytahány a jejich obsah rozházen po celém pokoji. Proto ani nebylo možné v první chvíli určit, jestli

něco chybí. Přeci jen! V jedné zásuvce byl tatínkův nový foťák, to věděl přesně. A ten byl teď pryč. Na zemi našli jen jeho prázdný obal.

Pohlédl k psacímu stolu, na němž občas pracovala maminka. Počítač ležel hned vedle tiskárny, všechno vypadalo jako obvykle. A také jejich televizor byl na stejném místě, stejně jako CD přehrávač.

„Já myslím, že vzali jen ten foťák,“ řekl chlapec tiše.

Paní sousedka přikývla.

„Dál už hledat nemohli, ani už nezvládli odnést do auta nic většího,“ řekla. „Protože byli vyrušeni.“

„Dustym! Který stál venku přede dveřmi a zuřivě štěkal. A oni propadli panice, že pes vzbudí všechny sousedy, no jasně!“

„Škoda, že alespoň jednoho z nich nechytily,“ řekla paní Košťátková a tvářila se přitom, jako kdyby si přála sama nějakého lupiče zadržet. Nebo raději hned všechny najednou!

V tentýž moment si Pavel znovu uvědomil, že Dusty se pořád ještě nevrátil. Kdoví, jak dlouho tu dodávku pronásledoval! A možná se mezitím někam zaběhl a teď nemůže najít cestu zpátky domů. Nebo ho srazilo nějaké auto! Běžel přeci středem silnice! A možná, že ho ti lupiči chytili a...

„Musíme ho jít hledat!“ prohlásil hoch rozhodně a už měl namířeno ke dveřím. „Myslím Dustyho. Doufám, že se mu nic nestalo!“

„Jen klid, Pavle,“ řekla sousedka a chytla ho pevně za ruku. „Není v žádném případě možné, abys teď v noci běžel někam sám!“

„Ale...“

„Myslím to vážně. Pěkně jedno po druhém. První, co teď musíme udělat, je zavolat policii. A Dusty přece není hloupý. Kromě toho je na něj takové auto stejně až příliš rychlé! Určitě se už dávno otočil zpátky a nejspíš se tady každou chvíli sám objeví.“

Paní Košťátková vytáhla z kapsy kabátu mobil, přitom ovšem nepouštěla Pavlovu ruku ze sevření. Věděla snad, že jinak by se chlapec za Dustym hned rozběhl?

Pavel nervózně přešlapoval z nohy na nohu, zatímco sousedka vytukávala na telefonu tísňovou linku. Pak docela klidným hlasem vysvětlila, co se stalo a také nahlásila přesnou adresu místa činu.

„A pokud váš policejní vůz cestou sem náhodou zahlédne černobílého psa, který někde sám pobíhá, tak bude nejlepší, když ho vezmete rovnou sem k nám,“ dodala ještě nakonec.

„A co teď?“ zeptal se chlapec potom, co hovor skončila.

„Teď budeme čekat,“ vysvětlila paní Košťátková a pohlédla na hodinky. „Rodiče by se měli vrátit každou chvílí. Doufám jenom, že se moc nevylekají, až uvidí před domem policejní vůz.“ Hned nato se plácla rukou do čela. „Šarlota!“ zvolala. „V tom zmatku jsme úplně zapomněli na tvou sestru. Pojď rychle, musíme zkontrolovat, jestli ještě spí!“

Ale na to už bylo pozdě. Pavel se sousedkou zrovna vstupovali brankou na chodník, když zahlédli světla auta. Právě přijížděli Pavlovi rodiče!

Starý Passat zastavil přímo před nimi. Pavlův tatínek rychle otevřel dveře a jedním skokem byl z auta venku. Jeho obličej byl křídově bledý.

„Co se to tady děje?“ otázal se nervózně a střídavě hleděl na Pavla a paní Košťátkovou, jako kdyby viděl dvě strašidla.

Paní Košťátková se spěšně snažila schovat svou noční košili pod pláštěm. Ale ještě než mohla začít cokoli vysvětlovat, z auta najednou vystřelil Dusty a s hlasitým štěkáním vyskočil na Pavla, aby mu mohl olízat obličej.

„Dusty!“ zajíkal se hoch. „To je takové štěstí, že jsi zase tady. Ale jak to prosím tě vypadáš? Jsi děsně umazaný. Kde jsi to byl?“

Mezitím z auta vystoupila i Pavlova maminka.

„Já to nechápu!“ řekla a její hlas nezněl vůbec přívětivě. „Snad si i my můžeme někdy vyrazit bez toho, že by nám cestou skočil před auto úplně vyčerpaný pes. Umíte si představit, jaký to byl šok, když jsme Dustyho uviděli? A nebylo to někde tady v okolí, ale až na okresní cestě! Pavle, prosím tě, mohl bys nám vysvětlit, co se tady stalo?“

„Já vám všechno povím,“ přihlásila se o slovo paní Košťátková. „Pavel za nic nemůže...“

Víc už ale říct nestihla, protože k nim právě v tu chvíli pronikl i přes šumění deště tenký hlásek.

„Mami? Tati? Já jsem se probudila a byla jsem úplně sama! A strašně jsem se bála!“

Šarlotka stála uprostřed chodníku v pyžamu a bez bot a s pláčem k sobě tiskla tlustého kocoura paní Košťátkové.

„Teď už toho mám vážně dost!“ zvolala maminka a vrhla na paní Košťátkovou nepřátelský pohled.

Přiběhla k Šarlotce, vzala ji do náruče a začala ji utěšovat. „Ty moje maličká, neplakej, už jsme u tebe. Hned se převlečeš do suchého oblečení, uvařím ti horký čaj s medem a všechno bude zase v pořádku.“

Kocour se vymanil z dívčina sevření a skočil na zem. Stačil si ještě protáhnout hřbet a zmizel za zahradním plotem.

Hned nato zakvílely pneumatiky a přímo vedle nich zastavil policejní vůz. Když z něj vystoupili policisté, všiml si chlapec, jak tatínkovi spadla brada.

„No, je tu ještě jedna věc, o které jsme vám chtěli říct,“ začal Pavel. „Ale asi se vám nebude moc líbit...“

Už víckrát k nim přišli cizí lidé, kteří směli vstoupit do jejich domu. Třeba proto, že přinesli nějaké věci. Nebo dělali něco s lednicí v kuchyni nebo s tím velkým kotlem ve sklepě. Z ledničky se pak už nekouřilo a z topení už na podlahu nevytékala páchnoucí voda. A to mu pokaždé bud' Pavel, nebo jeho rodiče poručili: „Sedni! A už ani muk!“ Dokonce i tehdy, když ten muž se zvláštním pachem, který byl oblečený celý v černém a s černým kloboukem na hlavě, stoupal po schodech nahoru a oknem lezl na střechu!

Pochopil však, že tentokrát je to jinak. Jeho rodina nebyla doma a ti cizí lidé se přesto procházeli po jejich domě. Proto venku bez přestání štěkal a vyskakoval na domovní dveře tak dlouho, dokud je neotevřeli. Jednoho z nich poznal po pachu okamžitě. Ale všechno se pak semlelo tak rychle, že si ani nestačil uvědomit, odkud toho člověka vlastně zná.

Kdyby byla v ohrožení jeho rodina, neváhal by ani na moment a začal by kousat. Ale teď si nebyl úplně jistý, má – li na ty cizí muže opravdu použít své ostré zuby. Když se však dali všichni na útěk, sotvaže na ně jen párkrát zavrčel, bylo mu definitivně jasné, že tohle skutečně není v pořádku. A když pak stíhal to jejich velké auto, chtěl je tím vlastně jen zahnat. A získat jistotu, že už se nevrátí. Ale pak se z toho stalo něco jako závod! Byl na sebe docela pyšný, jak dlouho se dokázal za dodávkou držet. Ovšem na té široké silnici s mnoha dalšími auty, která pořád troubila, to musel přeci jen vzdát.

Nedlouho potom jej našli Pavlovi rodiče. S jejich autem by bývalo docela snadné ty cizí lidi sledovat. Kňučel a dloubal do maminky a tatínka čenichem. Ale ani jeden z nich nepochopil, co se jim tím snažil naznačit, a tak odjeli společně zpátky domů.

A pak se u jejich domu objevilo auto s blikajícím modrým světlem! Mluvili jeden přes druhého a všichni pobíhali sem a tam. Pomyslel si hned, že hledají ty cizí muže. Ale ti už přeci dávno nebyli v domě a on byl jediný, kdo jim to mohl říct. Ale nikdo ho neposlouchal!

Když šli konečně spát, směl jít k Pavlovi do postele. Chlapec ho hladil a šeptal mu něco do ucha. A on mu položil čumák na prsa a čekal, až hoch zavře oči. Pak se

odplížil zase dolů a lehl si ke vstupním dveřím, aby odsud mohl svou rodinu střežit.

Teď už byli zase všichni vzhůru. Celou dobu pobíhali po domě a byli pořád tak nervózní, že mu dokonce zapomněli dát najíst.